

Tilflytning, Sygdom o. s. v.; i saadanne Tilfælde kan Skolekommissionen give Tilladelse til, at der foretages en Forandring deri. Men jeg spørger: Hvad Nytte er det egentlig til, at det staar her, at Skolekommissionen kan give sit Samtykke? Skolekommissionen er jo nødt til at give sit Samtykke under de nævnte Omstændigheder; man kan jo dog virkelig ikke lade et eller flere Børn flytte til Skole-distriktet og saa nægte dem Adgang til Skolen, fordi de ere komne nogle Dage eller i det hele nogen Tid efter Skolehalvaarets Begyndelse. Det er jo noget, der følger af af sig selv, at Børnet skal i Skole; der skal anvises det Undervisning, og som Følge deraf er det ligegyldigt, om Skolekommissionen vil give sit Samtykke, thi den er nødt til at give sit Samtykke: Samfundet kræver, at Børnet skal nyde Undervisning. Det forekommer mig derfor aldeles overflødig at have denne Bestemmelse. — I 4de Stykke omtales det, at Børnet kan fortsætte Skoleundervisningen. Jeg vil henstille, om det ikke kunde være rigtigt dog at sætte en vis Grænse for, hvor længe Børnet kan fortsætte Skolen. Jeg ser meget vel, at der staar, at Kommunalbestyrelsen har Ret til at bestemme, hvor længe det maa ske og dermed kunde man egentlig slaa sig til Ro, men det forekommer mig, at naar man ellers i Lovens Paragraffer har givet saa detaljerede Bestemmelser — og det forekommer mig, at de endogsaa stundom ere vel detaljerede, til Skade for Lovens Gennemførelse i Praksis — kunde det være heldigt, om man paa dette Omraade havde givet detaljerede Bestemmelser. — Jeg skal af Hensyn til de Udtalelser, som fremkom i Gaar om, at Sagen bør undergaa saa saa Forandringer som muligt og ikke ønskes sendt i Udvalg, indskrænke mine Udtalelser saa meget som muligt og ikke længe lægge Beslag paa det høje Tings Tid, men maa dog gaa noget videre. — Naar man kaster Blikket paa § 2 og ser de Mulkter, som her ere ansatte, saa forekommer det mig, at de ere noget for smaa. Man maa vel erindre, at naar man skal mulktre de Forældre, der forbrøde sig mod denne Paragraf, saa er det de Forældre, som nægte deres Børn Adgang til Undervisningen, der ikke lade deres Børn søge Skolen, saaledes som de bør, og saaledes som de skulle. Derfor forekommer det

mig ogsaa, at det er noget for ubetydelige Mulkter, der her foreslaas. Naar man ser hen til, hvorledes Forholdet er andre Steder, f. Eks. i Norge, hvor Mulkterne gaa fra 1 til 25 Kr., hvad der maaste nok kan være noget overdrevent, forekommer det mig, at 12 Ore er noget for lidt. Jeg har selvfølgelig lagt Mærke til, at der i Gentagelsestilfælde, i andre Maanedere er fastsat højere Saafer; men jeg tror ikke, det vil være rigtigt i det hele at anvende saa smaa Bøder. — §§ 3—5 omhandle Straffebestemmelser. Disse Bestemmelser kunne vi heller ikke arbejde med i de større Byer og de større Skoler. Selvfølgelig kan Læreren paa Landet, hvor den ene kender den anden, og hvor man meget hyppigt taler dagligt sammen, og hvor Lærerne staa i en vis Rapport til hele Sognets Beboere, let faa at vide, hvor Børnet er henne, naar det forsømmer Skolen, men i de større Byer med de større Skoler, hvor der gaar adskillige Hundrede Børn, der vil det være fuldstændig umuligt for Læreren, Overlæreren, Skoleinspektøren, hvem det er, saaledes at holde rede paa, hvor hvert enkelt Barn er henne. Enhver, der bevæger sig under saadanne Forhold, ved, at der er en Udyd som Læreren har at kæmpe med, navnlig i de større Skoler, det er saadanne Forsømmelser, hvor Børnet tager Ferie paa egen Haand, med andre Ord skulder. I saadanne Tilfælde er det vist farligt at give Kredit paa Straffen i et saadant Tidsrum, som §§ 3—5 foreskriver. Naar et Barn forser sig paa dette Omraade, og det skal paavirkes moralsk eller paa en anden Maade, vil det vistnok være rigtigt, om en saadan Paavirkning sker saa hurtigt som muligt og ikke som her udsættes, saa at den meget ofte ikke kommer til Anvendelse før Maanedere efter, at Forseelsen er begaaet. Overhovedet tror jeg, at Kredit i disse Forhold ikke er ganske heldig. Jeg har nok set, at § 5 aabner Adgang til hurtig Retsfølgning, men jeg tror ikke, den aabner en saadan Adgang i det af mig paapegede Forhold, og jeg henstiller derfor, at ogsaa dette maa blive taget under Overvejelse. Jeg vil gerne gøre en Bemærkning til §§ 6 og 7. De Herrer ville formodentlig tænke, at det er Smaaating, jeg her bestæftiger mig med, og det kan ogsaa synes saa; men det kan dog saa